

MỘT CHUYỆN VỀ QUÊ ĂN TẾT

Nguyễn Thị Thanh Dương

Từ ngày đặt mua vé máy bay để cả nhà cùng về Việt Nam ăn Tết, anh Bông thấy lòng lâng lâng, vui vẻ, anh nôn nao chờ đợi từng ngày. Anh sẽ về Việt Nam vào đúng ngày 23 Tết, kịp đưa ông Táo về trời, rồi hưởng 3 ngày Tết, những điều thật cũ mà bỗng mới trong anh, rồi anh sẽ đi thăm bà con, lối xóm, bạn bè gần xa, phố cũ thân quen...

Chỉ có mấy tuần lễ ở Việt Nam, mà anh sẽ sống lại cả một phần đời rông rã mấy chục năm đã qua. Bao nhiêu kỷ niệm sẽ sống lại trong anh như chưa hề xa cách 10 năm nay. Thấy người ta về chơi Việt Nam nhiều quá, anh cũng ham, nhưng mãi tới bây giờ vợ chồng anh mới có đủ điều kiện. Từ ngày được người chị ruột anh bảo lãnh sang Mỹ, vợ chồng anh miệt mài làm việc và s anh con đẻ cái, thì giờ đâu, tiền bạc đâu mà về Việt Nam như thiên hạ? Bởi chị muốn, thà không về thì thôi, đã về phải cho đích đáng.

Cứ ngày nào rảnh là chị Bông lại đi mua đồ, lúc thì ở Mall đang on sale, lúc thì ở chợ Wal-Mart, chỉ còn vài ngày nữa là ngày lên đường, thì mấy cái va ly đã đầy ắp.

Buổi tối, thấy chị đang xem xét lại các món quà, anh hỏi chị:

- Xong hết rồi hả em?
- Coi như... tạm xong!
- Ủa! còn thiếu món gì nữa?
- Đây nè, đọc đi thì biết! Chị đưa cho anh lá thư của má chị, từ Việt Nam gửi sang. Và anh đọc:

*“ Hai con và hai cháu yêu quý của má,
Được tin gia đình con sẽ về Việt Nam vào dịp Tết này, má mừng quá trời. Má vốn hay mất ngủ, có tin vui này má càng mất ngủ hơn (vậy con nhớ mang về cho má ít thuốc ngủ).
Các con về đây má sẽ nấu các món ăn ngày Tết Việt Nam như cá lóc kho nước dừa, khổ qua nhồi thịt hầm, gỏi cuốn tôm thịt, bánh tráng cuốn tai heo, dưa giá, dưa món.. v..v.
Lâu lâu mới có dịp về Việt Nam, vậy con mua cho má đủ loại mỹ phẩm từ A tới Z, để nhà xài, và biếu tặng bà con lối xóm làm quà....”*

Đọc tới đây, anh quay ra phàn nàn với chị:

- Cái điệu này, em phải...bê luôn cả chợ Wal-Mart về cho má xài quá!
- Rồi anh lại đọc thư tiếp: “Đó là phần quà vặt. Sau đây là ba mục tiêu chính:
- Thứ nhất là khi về tới Việt Nam, con mua cho thằng em con một cái xe gắn máy, để nó có chạy với người ta.
  - Thứ nhì là em gái con sắp lấy chồng, con cho má tiền để làm đám cưới và cho nó ít vốn để về nhà chồng làm ăn, buôn bán, có của thì họ đỡ khinh nhà mình con à!
  - Thứ ba là con mua cho má đôi bông tai, sợi dây chuyền và chiếc vòng cẩm thạch đeo tay. Hồi nào tới giờ mang tiếng là có con gái ở nước ngoài mà má đơn sơ quá cũng kỳ. Má đeo vàng bạc lên người là làm tăng giá trị...cho con. Người ta sẽ khen con hiểu thảo biết lo cho má, biết thương yêu má...”
- Anh Bông càng đọc càng toát mồ hôi như đang đọc một ...truyện ma! Chịu không nổi, anh lại ngừng đọc thư:
- Em ơi, bộ má tưởng em vừa trúng số độc đắc hả? má có hiểu tội mình đang phải trả góp tiền nhà không? Trả góp tiền hai cái xe không? Cả nhà mình toàn xài đồ on sale không?
  - Em không nói làm sao má biết? Mà ngu gì nói ra cho mất...thể diện!
- Anh Bông đọc tiếp lá thư:

“Thôi, má chỉ đơn sơ có bấy nhiêu. Chúc gia đình con lên đường bình an và đoàn tụ với má trong dịp Tết này. Má đang trông chờ các con từng giây từng phút.

Ký tên,

Mẹ hiền của các con.

Tái bút: À quên, con nhớ mua cho má vài chục mét vải “soa” để má may đồ bộ, vải soa ngoại mặc mới sang, nhìn vô là biết đồ “ngoại” liền.”

Anh Bông lại phê bình:

- Lạ lùng ghê! Ở Việt Nam đòi vài vốc, quần áo ngoại, trong khi người ở Mỹ lại thích về Việt Nam mua sắm quần áo, khen rẻ và đẹp.
  - Người đòi ai chẳng thích của lạ ! Chị bênh vực cho má chị.
- Tưởng đã hết lá thư, ai dè vẫn còn một đoạn nữa:

“Tái bút đợt hai: À quên, ngoài ít thuốc ngủ như má đã dặn ở trên, con mua thêm vài thứ thuốc Tây khác như thuốc nhức đầu, đau bụng, thuốc cảm, cúm, thuốc ho, tiêu chảy, thuốc giảm đau, và...nhiều loại nữa mà bây giờ má chưa kịp nghĩ ra. Để phòng khi ốm đau là có thuốc uống liền, mà lại thuốc thứ thiệt nữa, bảo đảm sẽ khỏi bệnh, ở Việt Nam thuốc tây cũng làm giả nữa con ơi.

*Tái bút đợt ba: À quên, Mấy lần trước con nói chuyện với má, khen nước mắm ở bên ngon lắm, toàn đồ xuất khẩu từ Thái Lan, từ Việt Nam qua. Nào nước mắm mực, nước mắm hai con cua, nước mắm cá cơm Phú Quốc. Vậy con có thể mang về cho má, mỗi nhãn hiệu vài chai để Tết này má ăn thử cho biết không? Con sướng thiệt! Đồ ăn nào cũng ngon, cũng rẻ, chứ má ở Việt Nam thứ gì cũng giả được hết, có ngày chết vì ngộ độc ăn uống không biết chừng! Thôi, hẹn được ném thử nước mắm cao cấp của con mang về.
Nếu còn thiếu gì thì má sẽ gửi thư sang bổ sung sau”.*

Anh Bông buông rơi tờ thư xuống bàn:

- Trời ơi, một lá thư tái bút tới ba đợt, mà còn e chưa đủ. Má em tưởng từ đây về Việt Nam gần như Sài Gòn-Chợ Lớn vậy đó, đòi xách về mấy chai nước mắm!! Lên máy bay, thời buổi chiến tranh, khủng bố này, người mùi nước mắm là cả máy bay phải đi tản khẩn cấp ngay.

Chị Bông than thở:

- Tội nghiệp má quá! Đến chai nước mắm cũng ước ao, vì ở Việt Nam món gì cũng rỗng, cũng giả, bất chấp mạng sống của con người..

Anh Bông lầm nhảm tính toán:

- Không kể tiền máy bay, tiền quà cáp đáp ứng theo những yêu cầu của má em chắc cũng lên đến chục ngàn đô chứ ít gì!

Chị Bông gạt đi:

- Nhiều thì nhiều! Cả chục năm nay mới về, xài cho đáng, cho thật hoành tráng, người ta còn cho cha mẹ, anh em vài chục ngàn đô, xây nhà cao cửa rộng kia kìa.
  - Người ta khác, mình khác May mà gia đình anh ở cả bên này. Nếu không, hãy thử tưởng tượng má anh cũng ra một cái list như má em thì chắc mình phải...bán nhà để lo tròn chữ hiếu cho đôi bên ?
  - Bởi biết vậy nên em mới dám dốc hết sức lực cho má em. Anh à, mình còn làm ra tiền, hãy vui vẻ để ăn một cái Tết Việt Nam và người nhận quà cũng vui vẻ nghe anh .
- Chị dịu dàng năn nỉ, đó là những lúc chị cần đến anh , chứ bình thường, chị là người được anh năn nỉ. Vợ đã tính rồi thì làm sao anh cãi lại được?

Xếp lại gọn gàng kẹo bánh quà cáp xong, chị Bông quay ra xếp quần áo của chồng con và tới phần chị, chị lôi từ trong closet ra đủ loại áo quần, váy ngắn, váy dài, quần jean, quần tây, áo xanh , áo đỏ...Cái nào chị cũng ngắm nghía rồi bỏ vào valy.

Anh ngạc nhiên:

- Sao em mang nhiều quần áo thế? Em có phải là người mẫu đi trình diễn thời trang đâu? mình về Việt Nam có ba tuần, mang vài bộ là đủ rồi.

Chị lườm nguýt anh :

- Để người ta cười em hả? Việt kiều gì có ba bộ quần áo?
- Nhưng cái áo lạnh lông xù to kệnh to càng kia em mang theo làm gì? Chật cả va li
- Em sẽ mặc cái áo này. Chị khẳng định.
- Tết ở Việt Nam nắng ấm, mà em mặc áo lạnh? Anh kêu lên.
- Dĩ nhiên, ai mà không biết điều đó, nhưng cái áo lạnh lông xù đẹp thế này không mang về cũng ổng. Nếu không đời nào người ta biết rằng ở bên đây em đã mặc cái áo mùa Đông lộng lẫy như tài tử Hollywood này.
- Và đời nào người ta biết rằng em đã mua cái áo này ở tiệm đồ cũ có mùi đồng bạc?
- Suyt! Về bên Việt Nam anh đừng có lỡ miệng nói ra nhé. Nếu không đừng trách em.

Chỉ nhìn chị lúi húi xếp ra xếp vào hết bộ nọ đến bộ kia, anh cũng thấy hoa mắt và nhức cả đầu, thà lên giường, dù mắt ngủ cũng còn sung sướng hơn. Tới khuya, chị vào giường thấy anh vẫn còn thao thức, chị ngạc nhiên:

- Tưởng anh ngủ rồi chứ? Bộ nôn nóng về Việt Nam nên chưa ngủ được hả?

Anh nói lấy:

- Phải, nôn nóng quá nên lòng dạ nào mà ngủ được!

Trong bóng đêm chị không nhìn thấy khuôn mặt kém vui của anh, bởi chính lòng chị đang vui, đang nôn nóng thật sự, chị tưởng anh cũng thế. Chị âu yếm ôm lấy anh, thủ thỉ:

- Thôi ráng ngủ đi, mai còn đi làm, để dành sức khoẻ vài ngày nữa về Việt Nam chơi vui...

Chợt chị cao giọng vì chợt nhớ ra:

- Anh nè, em báo anh một tin vui nữa là dì Ba và dì Tư ở dưới quê Cần Thơ sẽ dẫn đàn con, đàn cháu lên Sài Gòn ăn Tết với tụi mình đấy, nên em cũng cần một ít tiền mặt để tặng hai dì và lì xì cho xấp nhỏ.

Anh giật cả mình:

- Lại thêm một món tiền chi phí nữa hả? Dì ba, dì Tư nào? Có phải hai bà Dì có ông bố ghê là anh em con chú con bác với bà ngoại kế của em đó không?
- Chứ còn ai vào đây nữa. Vòng vo tam quốc thế mà anh nhớ không sai tí nào! Chị tấm tắc khen anh.

Anh cố phân bày:

- Xét ra hai dì đâu có dính líu máu mủ ruột thịt gì với nhà mình đâu em.
- Dù sao cũng là liên hệ, là tình cảm bấy lâu. Mấy lần em gửi quà về, má cao hứng về quê chơi và cho hai dì chút tiền. Bây giờ nghe tin mình về Việt Nam ăn Tết, hai dì lên chơi đáp lễ.

Thấy anh không hào hứng, chị đề nghị:

- Hay là...em gọi phone về cho hai dì, nói đừng lên thành phố nữa, nghe?

Anh mừng quá, nói như reo lên:

- Đúng đó em, đừng xá xa xôi, từ quê lên tỉnh tội nghiệp mấy dì quá.
- Nhưng bù lại tụi mình... sẽ về quê thăm họ để bày tỏ nhiệt tình, cũng vẫn biếu họ tiền và lì xì xấp nhỏ. Vậy anh chọn cách nào?

Anh cụt hứng:

- Cách nào cũng tốn tiền như nhau, có gì đâu mà lựa chọn?

Chị vẫn cao hứng:

- Khác chứ anh, nếu mình về quê, sẽ được nhìn lại cảnh làng quê êm đềm. Em sẽ nói hai dì nướng gà bọc đất sét cho anh thưởng thức món đặc sản đồng quê.
- Êm đềm cái gì? Trầy da tróc vẩy mới đến được ngôi làng khí ho cò gáy đó. Anh nhớ thuở mới cưới em, theo em về quê ngoại, mang tiếng ở Cần Thơ, tưởng đâu ngay bên Ninh Kiều, ai dè trong một ngôi làng hẻo lánh ở thị xã Long Xuyên, mấy lần xe, mấy lần đò, mấy lần đi bộ qua cánh đồng hoang mới tới... một con rạch, đứng bên này bờ phải hò hét lên thật to, cho người bên kia bờ nghe thấy mà đem ghe ra chở mình sang. Lúc đó mới thật sự

tới được nhà hai bà dì của em. Cho nên anh chẳng ngu gì chịu gian khổ lần nữa để ăn món gà bọc đất sét nướng của dì em trong mùa đại dịch cảm cúm này.

- Ừ nhỉ, em quên mất đang dịch cúm gà. Khổ quá, Tết nhất người Việt mình cần có món gà để cúng quẩy, để làm cỗ, món nọ món kia, thế mà phải nhịn. Vậy thôi, cứ để hai dì lên thành phố cho mình đỡ mệt, bù lại, mình cho hai dì tiền rộng rãi để chi phí xe cộ đường xa.

Chị lại cao giọng lần nữa, và làm anh giật mình lần nữa:

- Anh nè !

Thấy anh nằm im, chị hỏi:

- Ừa, anh ngủ rồi hả?

- Em cứ “Anh nè” hoài làm sao anh ngủ nổi? Mỗi cái “Anh nè” là thêm một chi phí, cũng như thư của má, mỗi lần tái bút má lại “À quên” là thêm những món cần gọi. Hai má con em giống nhau y chang.

- Anh nè, em mới nghĩ ra một điều vô cùng tuyệt vời, mình phải đi Đà Lạt nữa, mùa Xuân Đà Lạt chắc là đẹp lắm? thành phố của các loài hoa mà . Ngày tư ngày Tết bao cả nhà một chuyến du Xuân cho vui và thuê thợ quay phim, chụp hình làm kỷ niệm. Mình sẽ thuê một cái xe van lớn nghe anh. Nghĩ cho cùng, hồi còn ở Việt Nam, vợ chồng mình nghèo, đâu dám mơ đi Đà Lạt chơi, nay có điều kiện, tội gì không hưởng?

- Trời ơi! Không phải chỉ má em tưởng em trúng số độc đắc. Mà chính em, làm như em đang xài tiền trúng số vậy đó. Em có biết là sau chuyến đi Việt Nam ăn Tết này, vợ chồng mình sẽ sạt nghiệp không?

- Nhảm nhò gì! Người ta năm nào cũng về, mình 10 năm mới về thì tốn kém mấy cũng chơi luôn.

Anh hờn mát quay mặt vào trong tường. Chị lại gọi:

- Anh nè...

Anh cảm tưởng như đang bị chị “khủng bố”, anh kinh hoàng gất :

- Gì nữa? Em có biết mỗi lần em gọi “Anh nè” là anh giật bắn người lên như vừa dẫm chân vào gai nhọn hay cục than đỏ hồng không?

Chị nũng nịu:

- Anh nè, lần này em chỉ muốn chúc anh ngủ ngon thôi mà. Good night anh !

Nói xong chị ôm hôn anh , dịu dàng và dễ thương quá, làm lòng anh mềm lại. Cái trò “mỹ nhân kế” của chị không bao giờ cũ đối với anh . Nhưng nghĩ tới sắp sửa phải ra bank rút cả chục ngàn đô cho một chuyến về Việt Nam ăn Tết, anh thấy xót xa quá!

Dĩ nhiên đi chơi là phải tốn kém, phải quà cáp cho người thân, nhưng cái giá này quá đắt, thậm chí vô lý, trong khi ở đây, cuộc sống hàng ngày có bao nhiêu lo âu tính toán, vậy mà về Việt Nam cứ tiêu xài vô tư, thoải mái, cho đẹp mặt đẹp mày. Rồi về lại méo mặt méo mày. Anh cố tìm giấc ngủ, mấy đêm trước anh còn đi vào giấc ngủ với bao nhiêu là hình ảnh vui tươi, tuyệt vời của ngày Tết Việt Nam. Vậy mà đêm nay những hình ảnh đẹp để ấy biến đi đâu hết?

Anh mong sao sáng mai thức dậy, đọc báo thấy tin chính quyền Việt Nam vừa...ra lệnh cấm không cho Việt Kiều về quê ăn Tết nữa. Chắc lòng anh sẽ...vui như Tết. Khỏi phải đi đâu cả.

Nguyễn thị Thanh Dương